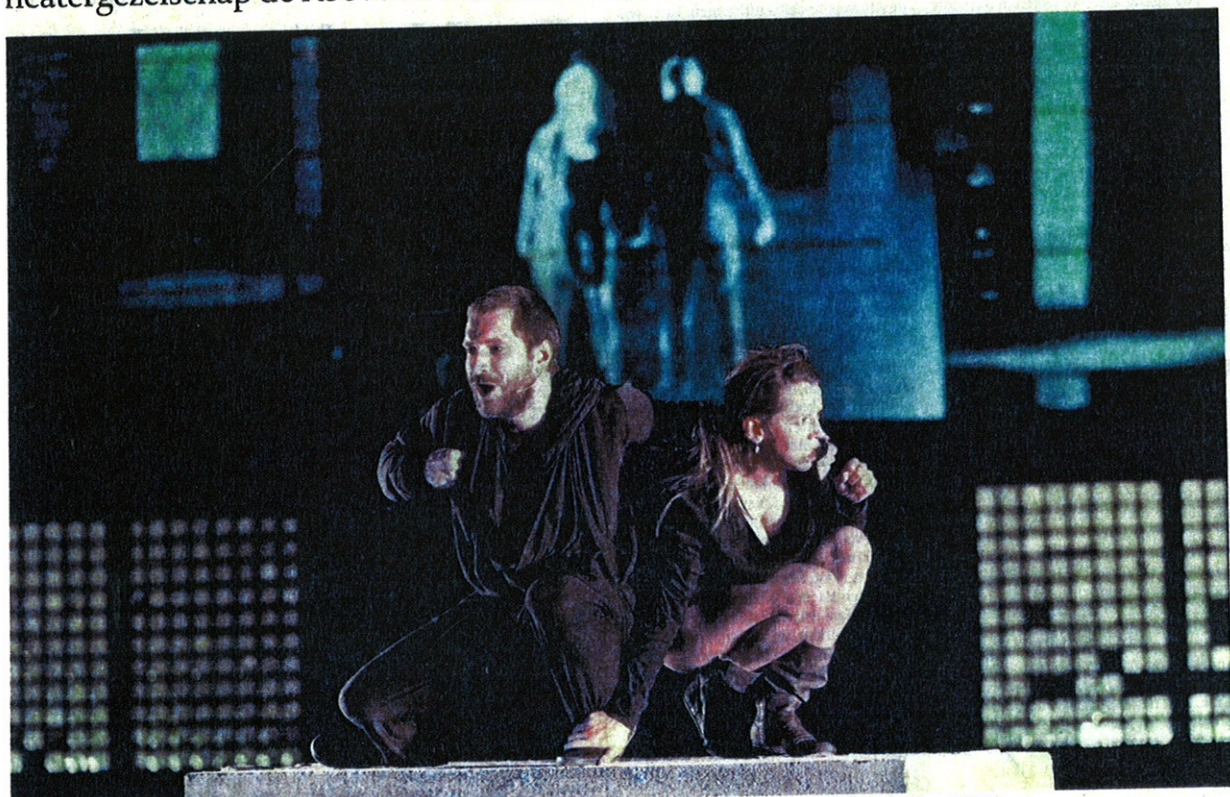

heatergezelschap de Roovers maakt indrukwekkende voorstelling van 'De Oresteia'

Jeroen Vander Ven kruipt in de huid van de op wraak beluste Orestes, Sarah De Bosschere vertolkt diens partner in crime Elektra.

Een Griekse tragedie in een Antwerps slachthuis

BRUSSEL • De Roovers spelen hun versie van een van de grote klassiekers uit de toneelwereld: *De Oresteia* van Aischylos. Schrijver Bernard Dewulf vertaalde de versie van de Britse dichter Ted Hughes, de spelers voegden er onder meer fragmenten van de Amerikaanse auteur Jonathan Littell aan toe. Alles om van dit stuk een voorstelling te maken die ook vandaag betekenis en slagkracht heeft.

DOOR GRIET OP DE BEECK

Het is wat, Aischylos' verhaal vol bloedvergieten. Agamemnon komt als overwinnaar terug na een tienjarige oorlog tegen Troje. Zijn vrouw heeft hem nooit vergeven dat hij hun dochter Iphigenia heeft geofferd om de goden gunstig te stemmen, en ze vermoordt hem. Dan keert haar verbannen zoon Orestes terug die op zijn beurt zijn vader wrekt: hij brengt zijn moeder en haar minnaar om het leven. Het derde en laatste deel is een soortement 'courtroom drama': een proces zal het lot van Orestes beslechten: verdient hij zelf de dood voor deze misdaad, of brengt de rechtspraak een einde aan deze cyclus van geweld? *De Oresteia* verenigt grote drama's, overweldigende

emotie en feitelijke verslaggeving in één lijvige trilogie.

De Roovers maken er wat van, door een aantal pertinente en slimme keuzes. Om te beginnen: ze spelen op locatie in het slachthuis, in Antwerpen-Noord. Kan het toepasselijker? Dat is natuurlijk al een cadeau op zich. Een monumentale ruimte die goed wordt uitgelicht is een setting waar een mens maar moeilijk niet van onder de indruk kan zijn. Het creëert een enorme sfeer, het onderstreept de grootsheid van het verhaal. De invulling van de ruimte is intrigerend sober gehouden: één betonnen blok vooraan en drie projectoren die live genomen foto's van Stef Stessel projecteren op de achterwand. Niet één foto die de feiten weergeeft, maar telkens drie: omdat de waarheid ook niet bestaat, misschien. Alles is een kwestie van perspectief. Een setting die het perfecte kader vormt voor een tekst als deze.

Soundscape

Twee: ze vroegen aan Peter Spaepen om te componeren voor een negenkoppig koor. Als de zes spelers (de vier vaste leden Robby Cleiren, Luc Nuyens, Sara De Bosschere en Sofie Sente aangevuld met Ilse Uitterlinden en Jeroen Vander Ven) samen met de negenzangers op één rij naar voor komen geban-

Er is stevig gewied in de klassieker, geknipt naar de grote emotiemomenten, en de Roovers hebben materiaal toegevoegd dat de aloude vragen ook nu relevant maakt

jerd, terwijl er er een heftige soundscape door de boxen dendert, is ook daar weinig ontkomen aan. De zang is veel meer dan een leuk ornament, het bepaalt mee het gevoel van deze encensering.

Drie: Niet alleen heeft Bernard Dewulf mooi vertaald, ook de bewerking van de tekst zit goed. Er is stevig gewied in de klassieker, geknipt naar de grote emotiemomenten, en ze hebben materiaal toegevoegd dat de aloude vragen ook nu relevant maakt. Na al het grote drama zetten Robby Cleiren en Ilse Uitterlinden zich aan tafel, als werd er ontbeten op een doordeweekse dag. Vanuit hun personages doen zij aan zelfreflectie, en stellen wezenlijke kwesties aan de orde. Wie is verantwoordelijk in zaken van geweld? Wat maakt van

een mens een oorlogsheld of een oorlogsmisdadiger, en is die lijn niet dunner dan vaak wordt gedacht? Wanneer is oorlog echt voorbij? En is er dan een les geleerd? Meer dan antwoorden zijn er nieuwe vragen: iedereen en niemand draagt schuld. Iedereen en niemand heeft gelijk. Al had dat stukje met nieuwe teksten uitgepuurd gekund - er zit net te veel herhaling in - het blijft een van de hoogtepunten uit de voorstelling.

En ook het derde deel is ontzettend sterk. Als er voor en tegen Orestes' daad wordt gepleit, maken de Roovers van het publiek de jury. Wat vinden wij? Verdient een moordenaar de dood? Of bewijzen we onze menselijkheid door de doodstraf te vervangen door een reactie die van meer beschaving getuigt? Dichterbij konden ze de kwestie niet brengen.

Het enige wat een beetje uitbleef, was het aanhoudend overdonderend sterke spel dat van deze voorstelling echt een adembenemend spektakel had kunnen maken, daarvoor was het toch een tikje te ongelijkmatig van niveau. Maar verder niet gezegd: deze *Oresteia* mag gezien worden.

i *De Oresteia* speelt nog tot en met 19 mei in de Slachthuislaan 70 in Antwerpen: www.deroovers.be